

Arrest

**nr. 62 631 van 31 mei 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de stad Mechelen vertegenwoordigd door het college van burgemeester en
schepenen**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Mechelen van 18 maart 2011 tot niet in overwegingname van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NAVASARTIAN, die loco advocaat S. STEVENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. TAELEMANS, die loco advocaat B. DE KEYSER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 2 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Mechelen nam op 15 januari 2010 de beslissing tot niet-inoverwegingname van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Hiertegen diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.3. Bij arrest nr. 42 814 van 30 april 2010 werd de in punt 1.2. vermelde beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd.

1.4. Op 17 september 2010 nam de gemachtigde van de burgemeester van de stad Mechelen opnieuw een beslissing tot niet in overwegingneming van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Hiertegen diende verzoeker eveneens een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

1.5. Bij arrest nr. 55 223 van 16 december 2010 werd de in punt 1.4. vermelde beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd.

1.6. Op 18 maart 2011 nam de gemachtigde van de burgemeester van de stad Mechelen andermaal een beslissing tot niet in overwegingneming van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

“Onder voorbehoud van de procedure voor de Raad van State”

De genaamde / de persoon die verklaart te heten (...) (naam en voornaam), van Marokkaanse nationaliteit,

Geboren te (...), op (in) (...)

Heeft zich op 28/10/2009 bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: (...)

Uit de controle op 18/02/2011 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont. (Politieon verslag: uit de vaststelling die uitgevoerd werd op bovenvermelde datum bleek dat betrokkene aangetroffen werd op opgegeven adres ; Betrokkene was aanwezig samen met zijn broer, schoonzus en hun kinderen.

Wanneer aan betrokkene gevraagd werd om zijn paspoort te tonen begaf hij zich naar zijn slaapkamer. De agent en de commissaris vroegen de toestemming om de slaapkamer te bezichtigen.

De slaapkamer van betrokkene was sober bemeubeld, er lagen enkel twee broeken, 2 truien en één jas. De klerkast, op een hoop lakens na, was zo goed als leeg.

In de slaapkamer lagen geen andere persoonlijke spullen van betrokkene die er op kunnen wijzen dat hij de slaapkamer regelmatig gebruikt.

Betrokkene en zijn schoonzus verklaarden dat betrokkene sinds 2006 op het adres verblijft.

Buurtonderzoek:

Er werden twee burens bevroegd, één verklaarde dat hij niet weet wie er echt op het adres effectief belangen heeft.

Deze buur was wel van mening dat er een man, een vrouw en vijf à zes kinderen op het vermelde adres verblijven.

Een tweede buur die bevroegd werd verklaarde dat hij weet heeft van het feit dat de broer van de effectieve bewoners voor het ogenblik op het vermeld adres verblijft. De buurman verklaarde dat betrokkene sinds maximum een jaar werd opgemerkt op het vermelde adres.

Conclusie: daar het reeds de 3de keer was dat (...) een aanvraag indiende waarna een woonstcontrole gebeurde achtten wij de kans nu wel zeer groot dat hij zich 'tijdelijk' zou ophouden op het adres zodat we hem dus zouden aantreffen.

Betrokkene wist nu ook dat de woonstcontroles dienden te gebeuren binnen een redelijke termijn na de aanvraag.

Ook door zijn advocaat was reeds gesuggereerd dat betrokkene nu tijdelijk hele dagen op het adres zou verblijven.)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstructie van zijn tweede middel betoogt verzoeker:

"1. Eerste onderdeel: schending van de draagkrachtige motivering:

Aangezien de verantwoordelijke van de Stad Mechelen tot het nemen van een beslissing tot niet in overwegingneming met redenen moet omkleed zijn;

dat deze verplichting onderworpen is aan niet alleen de wet van 15/12/1980 maar ook de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de wet motivering bestuurshandelingen dd. 29/07/1991;

dat de motivering zowel in rechte als in feite draagkrachtig moet zijn op straffen van onwettigheid van de beslissing;

dat de motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;

dat in ieder geval onduidelijk, onnauwkeurig, stereotype, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;

overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich beperkt tot de resultaten van een buurtonderzoek bij twee personen waarvan één buur zelfs verklaard te weten dat vertoger op dit adres wel degelijk verblijft en dat niettegenstaande dit gegeven er toch geoordeeld wordt een beslissing tot niet in overwegingneming te moeten nemen op basis van het niet duidelijk zijn of vertoger thans al dan niet aldaar verblijft op het adres te 2800 Mechelen, (...);

dat deze motivering noch als draagkrachtig en deugdelijk in feite, noch in rechte kan worden aanzien bovendien stereotype en inhoudelijk niet afdoende, zodat de vernietiging van de akte zich opdringt

2. Tweede onderdeel:

De beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid:

Overwegende dat bovendien de motivering niet correct is en in strijd is met het dossier en vertoger verwijst naar de uitéénzetting van de feiten dewelke deze beslissing zijn voorafgegaan en waarbij reeds tweemaal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld werd dat de beslissing tot niet in overwegingneming diende vernietigd te worden;

dat uit deze gegevens dan ook blijkt dat de verantwoordelijke van de dienst Vreemdelingenzaken van de Stad Mechelen op een onnauwkeurige manier hun beslissing genomen hebben en dat minstens op deze grond de beslissing van de Stad Mechelen tot niet in overwegingneming moet worden vernietigd; overwegende dat de tengronde ontwikkelde middelen minstens aantonen dat vertoger beschikt over tenminste een schijn van recht."

2.2. Verwerende partij betoogt dienaangaande:

"1. Eerste onderdeel : schending van de draagkrachtige motivering

Standpunt van verzoekende partij

8.- Verzoeker stelt dat (...)

9.- Conform de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 moeten bestuurshandelingen formeel gemotiveerd worden en tot doel hebben om de bestuurde toe te laten te achterhalen waarom er voor haar een ongunstige beslissing is genomen, derwijze dat zij zich - met de ter beschikking staande rechtsmiddelen - kan verweren tegen die beslissing door aan te tonen dat de in de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven juridisch niet opgaan (RvS, nr. 45.899, 31.1.1994, Arr. R.v.St. 1994).

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing

De bestreden beslissing geeft in casu duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

10.- Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name: (...)

Deze motivering steunt op het politieel verslag dd. 22.02.2011 dat in het administratief dossier kan worden teruggevonden (STUK 12).

Deze overwegingen laten verzoeker zeker toe te achterhalen om welke redenen zijn regularisatie-aanvraag niet in overweging werd genomen, zodat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

11. - - - Bovendien is de motivering van de bestreden beslissing ook afdoende nu zij in rechte en in feite evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in principe niet bevoegd haar beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Zij is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvV, nr. 101.624, 7 december 2001).

Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen optreedt als annulatierechter oefent zij dus enkel een marginale toetsing uit (RvS, nr. 203.245, 23 april 2010).

Zo oordeelde de Raad van State eveneens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om een belangenafweging te doen tussen het doel en het middel. Zij moet enkel als annulatierechter een wettigheidscontrole uitvoeren in functie van de opgeworpen middelen (RvS, nr. 194.819, 29 juni 2009).

12.- Uit de stukken van het administratief dossier, namelijk het politieel verslag dd. 22.02.2011, blijkt dat, hoewel verzoeker werd aangetroffen op het opgegeven adres, er onvoldoende elementen aanwezig zijn die er op wijzen dat verzoeker daadwerkelijk op het opgegeven adres verblijft. Er werden bijvoorbeeld geen persoonlijke spullen van de man teruggevonden in de slaapkamer. Evenmin kon uit het buurtonderzoek het daadwerkelijk verblijf van verzoeker worden aangetoond. De eerste buur kon enkel bevestigen dat er een man, een vrouw en vijf à zes kinderen op het vermelde adres verblijven. Het gaat hier om de broer van verzoeker samen met zijn vrouw en kinderen. Een tweede buur verklaarde dat verzoeker sinds maximum een jaar werd opgemerkt op het vermelde adres.

13.- Er bestaan geen nationale richtlijnen omtrent de manier waarop de woonstcontroles dienen te worden uitgevoerd. De Lokale Politie Mechelen ontwikkelde daarom een eigen methodiek voor de uitvoering van woonstcontroles. Deze worden steeds uitgevoerd door twee politiemensen. Er wordt een duidelijk onderscheid gemaakt tussen verblijfplaats en trefplaats. De betrokkene moet effectief verblijven en wonen op zijn opgegeven adres. Er wordt nazicht gedaan naar aanwezigheid van kledij en toegestuurde post. Verder wordt er ook een buurtonderzoek uitgevoerd. Per adres worden steeds twee visitaties uitgevoerd op verschillende tijdstippen en verschillende dagen. Nooit wordt een controle op afspraak uitgevoerd.

Gelet op het feit dat er reeds vijf woonstcontroles werden uitgevoerd die telkens negatief bleken te zijn en de hoogdringendheid van de situatie (verwerende partij werd immers tweemaal aangemaand door de raadsman van verzoekende partij om een woonstcontrole uit te voeren) kon de bestreden beslissing uitzonderlijk slechts steunen op één woonstcontrole (in feite al de zesde!).

Er werd echter wel opnieuw een buurtonderzoek gehouden. Dit is ondertussen het derde buurtonderzoek. Uit de buurtonderzoeken die reeds in het verleden plaatsvonden, bleek dat de burens onder druk werden gezet om verklaringen af te leggen ten voordelen van verzoekende partij (STUK 7+8).

Ook bij het laatste buurtonderzoek konden de ondervraagde burens niet met zekerheid zeggen of verzoekende partij daadwerkelijk op het opgegeven adres verblijft.

Aangezien de bestreden beslissing verwijst zowel naar de woonstcontrole als naar het buurtonderzoek waaruit het daadwerkelijk verblijf van verzoekende partij niet kan worden afgeleid, dient de motivering wel degelijk als draagkrachtig en deugdelijk zowel in feite als in rechte te worden beschouwd. De motivering is eveneens afdoende.

Het eerste onderdeel van het tweede middel is dan ook ongegrond.

2. Eerste onderdeel : de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid

Standpunt van verzoekende partij (...)

Weerlegging van het standpunt

15.- Zoals in het eerste onderdeel bij dit middel reeds werd aangetoond is de motivering van de bestreden alleszins niet in strijd met het dossier. De motivering steunt namelijk op de woonstcontrole en het buurtonderzoek waaruit het daadwerkelijk verblijf van verzoekende partij op het opgegeven adres niet kan worden afgeleid.

De getuigenverklaringen die verzoekende partij voorlegt, doen hieraan geen afbreuk aangezien reeds uit de vorige buurtonderzoeken bleek dat de burens onder druk werden gezet om verklaringen af te leggen ten voordelen van verzoekende partij (STUK 7+8).

16.- Het feit dat Uw Raad de voorgaande beslissingen tot niet-inoverwegingneming heeft vernietigd, doet hier niet ter zake, aangezien deze beslissingen werden vernietigd op grond van verschillende motieven. Bovendien worden deze motieven door verwerende partij betwist bij de Raad van State.

Artikel 39/2 § 2 van de Vreemdelingenwet bakent de bevoegdheid van Uw Raad af. Deze bevoegdheidsafbakening houdt in dat de Raad in de uitoefening van haar wettelijk toezicht enkel bevoegd is om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en/of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvV, nr. 1619, 10 september 2007; RvV, nr. 1927, 24 september 2007).

Zoals in voorafgaande herhaaldelijk werd opgemerkt, zijn er intussen reeds vijf woonstcontroles uitgevoerd telkens in aanwezigheid van twee politieagenten. Er vonden ook drie buurtonderzoeken plaats. Zowel bij de woonstcontroles als bij de buurtonderzoeken kon het daadwerkelijk verblijf van verzoekende partij niet worden vastgesteld. Dit werd telkens vastgesteld in een politieverslag en deze motivering werd eveneens overgenomen in de drie beslissingen tot niet-inoverwegingneming.

Het verwijt dat verzoekende partij maakt al zou de verantwoordelijke van de dienst Vreemdelingenzaken van de Stad Mechelen op een onnauwkeurige manier haar beslissingen nemen, is dan ook onterecht.

Het is duidelijk dat verwerende partij in deze zaak de nodige inspanningen - zelf meer dan nodig - heeft geleverd om de feitelijke situatie na te gaan. De bestreden beslissing getuigt alleszins niet van enige onzorgvuldigheid, integendeel (RvS, nr. 77.491, 8 december 1998).

Het tweede onderdeel van het tweede middel is dan ook ongegrond."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing volledig kent en deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Bij het nagaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het komt de Raad enkel toe na te gaan of de beslissing-nemende overheid na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens tot de beslissing is gekomen (zie RvS 23 februari 2004, nr. 128.424).

2.4. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt het een vreemdeling in buitengewone omstandigheden toegestaan een aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van de plaats waar hij verblijft in België.

2.5. De term "van de plaats waar hij verblijft" in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet duidt op een feitelijke toestand (cfr. RvS 25 januari 1996, nr. 57.831).

2.6. Uit de stukken van het administratief dossier alsook uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker het adres "(...) 2800 Mechelen" opgaf als verblijfsadres bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.7. De bestreden beslissing stelt: "Uit de controle op 18/02/2011 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont. (Politioneel verslag: uit de vaststelling die uitgevoerd werd werd op bovenvermelde datum bleek dat betrokkene aangetroffen werd op opgegeven adres ; Betrokkene was aanwezig samen met zijn broer, schoonzus en hun kinderen.

Wanneer aan betrokkene gevraagd werd om zijn paspoort te tonen begaf hij zich naar zijn slaapkamer. De agent en de commissaris vroegen de toestemming om de slaapkamer te bezichtigen.

De slaapkamer van betrokkene was sober bemeubeld, er lagen enkel twee broeken, 2 truien en één jas. De kleerkast, op een hoop lakens na, was zo goed als leeg.

In de slaapkamer lagen geen andere persoonlijke spullen van betrokkene die er op kunnen wijzen dat hij de slaapkamer regelmatig gebruikt.

Betrokkene en zijn schoonzus verklaarden dat betrokkene sinds 2006 op het adres verblijft.

Buurtonderzoek:

Er werden twee burens bevroegd, één verklaarde dat hij niet weet wie er echt op het adres effectief belangen heeft.

Deze buur was wel van mening dat er een man, een vrouw en vijf à zes kinderen op het vermelde adres verblijven.

Een tweede buur die bevraagd werd verklaarde dat hij weet heeft van het feit dat de broer van de effectieve bewoners voor het ogenblik op het vermeld adres verblijft. De buurman verklaarde dat betrokkene sinds maximum een jaar werd opgemerkt op het vermelde adres.”

2.8. Een beslissing tot niet in overwegingname van een aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan enkel worden getroffen indien uit een werkelijke controle ter plaatse ondubbelzinnig blijkt dat verzoeker niet feitelijk verblijft op het door hem opgegeven verblijfsadres. Door de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet in overweging te nemen via de verwijzing naar een politieverslag waaruit blijkt dat verzoeker bij de woonstcontrole wel degelijk aan te treffen is, waarbij er kleding van verzoeker, doch minimaal, wordt aangetroffen en waarbij een buur verklaarde dat hij “*niet echt weet wie er op het vermeld adres effectief belangen heeft*” en een andere buur dat verzoeker sinds maximaal een jaar werd opgemerkt op het opgegeven adres, dient de Raad vast te stellen dat hieruit niet ondubbelzinnig blijkt dat verzoeker niet feitelijk verblijft op het door hem opgegeven verblijfsadres. De conclusie die verwerende partij maakt in de bestreden beslissing dat “*daar het reeds de 3de keer was dat (...) een aanvraag indiende waarna een woonstcontrole gebeurde achtten wij de kans nu wel zeer groot dat hij zich ‘tijdelijk’ zou ophouden op het adres zodat we hem dus zouden aantreffen. Betrokkene wist nu ook dat de woonstcontroles dienden te gebeuren binnen een redelijke termijn na de aanvraag. Ook door zijn advocaat was reeds gesuggereerd dat betrokkene nu tijdelijk hele dagen op het adres zou verblijven*”, steunt louter op veronderstellingen die niet worden onderbouwd door de vaststellingen in het politieverslag. Bovendien merkt de Raad op dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen zelf toegeeft dat nooit een controle op afspraak wordt uitgevoerd. Derhalve kon verzoeker niet op de hoogte zijn van het moment van controle. Waar de verwerende partij in haar nota nog verwijst naar stukken 7 en 8 waaruit zou blijken dat de burens onder druk werden gezet om verklaringen af te leggen ten voordele van verzoeker, betreft dit een aposteriori motivering die geen afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen. Bovendien, gelet op de aard van de verklaringen van de burens, waarbij één stelde dat hij niet exact weet wie op het adres verblijft, kan moeilijk ingezien worden dat deze beïnvloed zouden zijn geweest om positieve verklaringen ten aanzien van verzoeker af te leggen.

Het enig middel is gegrond. De materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Aangezien de eventuele gegrondheid van het andere middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dient dit niet meer te worden onderzocht.

Enig artikel

De beslissing van de burgemeester van de stad Mechelen van 18 maart 2011 tot niet in overwegingname van de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER